सिन्धुकूलाश्रयान् देशान् जित्वा भूरीन् भयातुरैः ।
कृताननतिर्महीपालैः प्रत्यावृत्तोऽभवत् ततः ॥ २१५ ॥
उरशां विशतस्तस्य वास्तव्यैरौरशैःसमं ।
निकेतहेतोः सैन्यानामकस्माद्बुद्भूत् कलिः ॥ २१६ ॥
गिरिशृङ्गाधिरूढेन श्वपाकेन निपातितः ।
वेगवाही शरस्तस्य प्रमादादविशङ्कलं ॥ २१७ ॥
मुमूर्षुराप्तान् कटकं संरक्ष्य नयतेति सः ।
उल्का कर्णरिथारूढः स्थानात् तस्माद्विनिर्ययौ ॥ २१८ ॥
हीनदर्शनसामर्थ्यः परिज्ञाय शनैर्गिरा ।
क्रन्दल्या वपुरालिंग्य स्थितायाः क्षामभाषितः ॥ २१९ ॥
पुत्रं गोपालवर्माख्यं न्यासीकृत्य च रक्षितुं ।
शिशुदेश्यं महादेव्याः सुगन्धाया अबान्धवं ॥ २२० ॥
फाल्गुणे कृष्णसप्तम्यां वत्सरे सप्तसप्ततौ ।
उत्खायमानविशिखो मार्ग एव व्यपद्यत ॥ २२१ ॥ तिलकं ॥
सुखराजादयः सैन्यं रक्षन्तः परभूमिषु ।
वृत्तान्तैर्गोपयन्तस्तं यान्त एवाभवन् पथि ॥ २२२ ॥
तं यन्त्रसूत्रैस्ते मूर्द्ध्नो नम्रतोन्नम्रतावहैः ।
प्रतिप्रणामं प्राप्तानां सामन्तानामकारयन् ॥ २२३ ॥
षड्भिर्दिनैर्निजे स्थाने प्राप्ते वोल्लासकाभिधे ।